

SAVE ME
GLĀBIET MANI

SAVE YOU
GLĀBIET VIŅU,

SAVE US
GLĀBIET MŪS

MONA KASTEN

SAVE ME

MONA KASTENA

GLĀBIET MANI

ROMĀNS

No vācu valodas tulkojusi

Iveta Galēja

821.112.2-31
Ka 770

Mona Kasten
SAVE ME

Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Köln
All rights reserved.
Cover layout: © Sandra Taufer, Munich
Cover image: © Shebeko / Shutterstock

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Iveta Galēja, 2020
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2020
ISBN 978-9934-0-8573-4

Lūcijai

*I was the city that I never wanted to see,
I was the storm that I never wanted to be.*

GERSEY, "ENDLESSNESS"

*Es biju tā pilsēta, kuru nekad negribēju redzēt,
Es biju tā vētra, kura nekad nevēlējos būt.*

NO AUSTRĀLIEŠU ROKGRUPAS GERSEY
DZIESMAS "ENDLESSNESS"

1

Rūbija

Visa mana dzīve ir sadalīta krāsās:

zaļā – svarīgi;

zilzaļā – mācības;

sārtā – Mekstonholas pasākumu rīkošanas komiteja;

violetā – ģimene;

oranžā – uzturs un sports.

Ar violeto (uztaisīt bildes Emberas modes blogam), zaļo (iegādāties jaunus teksta marķierus) un zilzaļo (pajautāt misis Veikfeldai par mācību vielu matemātikas kontrol darbam) šodien jau esmu tikusi galā. Un tā ir vislabākā sajūta pasaulē – ievilkt kārtējo ķeksīti darāmo darbu sarakstā. Dažkārt es tur ierakstu pat ko tādu, kam sen esmu pielikusi punktu, – vienkārši tāpēc, lai uzreiz varētu izsvītrot. Tiesa gan, to rakstu neuzkrītošā gaišpelēkā krāsā, lai pati savās acīs neizskatītos pēc krāpnieces.

Atverot plānotāju, jau pirmajā acumirkli ir redzams, ka mana ikdiens sastāv lielākoties no zaļās, zilzaļās un sārtās krāsas. Tomēr pirms nepilnas nedēļas, jaunā mācību gada sākumā, es ieviesu vēl vienu krāsu:

zeltītā – Oksforda.

Pirmais uzdevums, ko ierakstīju ar jauno pildspalvu, skan šādi: “Paņem no mistera Satona ieteikuma vēstuli.”

Ar pirkstiem pārvelku pār metāliskā tonī vizošajiem burtiem.

Vairs tikai viens gads – pēdējais Mekstonholas koledžā. Tas liekas gandrīz vai nereāli: beidzot viss sāk notikt pa īstam! Varbūt jau pēc trīssimt sešdesmit piecām dienām es sēdēšu kādā

politikas seminārā un mani mācīs inteligentākie cilvēki pasaulē. Atliek vien iedomāties, ka pavisam drīz varētu piepildīties mana karstākā vēlēšanās, un no satraukuma skudriņas pārskrien pār muguru. Vai tiešām man būs izdevies un es varēšu studēt? Turklāt Oksfordā?

Manā ģimenē vēl neviens nekad nav studējis, un es zinu, ka mācības augstskolā nebūt nav pašsaprotama lieta. Kad pirmoreiz paziņoju vecākiem, ka gribēšu studēt filozofiju, politoloģiju un ekonomiku Oksfordā, viņi tikai gurdi nosmaidīja. Toreiz man bija septiņi gadi.

Taču arī tagad – desmit gadus vēlāk – nekas daudz nav mainījies, izņemot to, ka mērķis atrodas rokas stiepiena attālumā. Fakts, ka vispār esmu tikusi tik tālu, man joprojām šķiet kā sapnis. Es atkal un atkal pieķeru sevi pie šausminošas domas: baidos pamosties un konstatēt, ka tomēr mācos vecajā skolā, nevis Mekstonholā – vienā no prestižākajām Anglijas privātskolām.

Pametu skatienu uz pulksteni, kas karājas virs masīvajām koka durvīm. Vēl trīs minūtes. Uzdevumus, ar kuriem pašlaik cīnās pārējie, es atrisināju jau vakar vakarā, tāpēc man neatliek nekas cits kā gaidīt mācību stundas beigas. Nepacietībā sāku šūpot kāju, bet saņemu strauju dunku sānos.

– Au! – iešņācos un grasos belzt pretī, taču Līna ir veiklāka un pamanās izvairīties. Viņas reaģēšanas spējas ir neticamas. Par to droši vien jāpateicas paukošanas treniņiem, kurus Līna apmeklē jau kopš pamatskolas, – pats par sevi saprotams, viņai jāspēj cirst pretī tikpat zibenīgi, kā kobra dzeļ ienaidniekam.

– Beidz dīdīties! – viņa atcērt, neatraudama skatienu no lapas, kas pierakstīta no augšas līdz apakšai. – Tu padari mani nervozu.

Es samulstu. Līna nekad nenervozē. Vismaz ne tik lielā mērā, lai to atzītu vai izrādītu. Tomēr šajā mirklī es viņas acīs patiešām pamanu satraukumu.

– Piedod, nevaru nosēdēt mierīgi. – Atkal pārlaižu pirkstus pār zeltitajiem burtiem. Pēdējo divu gadu laikā esmu darījusi

visu, lai turētu līdz skolabiedriem. Lai kļūtu labāka. Lai visiem pierādītu, ka man ir tiesības mācīties Mekstonholā. Un tagad, kad ir sākusies pieteikšanās studijām universitātēs, uztraukums mani teju beidz nost. Pat ja gribētu, es nekādi nespētu to apslāpēt. Tiesa, redzot, ka Līnai klājas līdzīgi, man kļūst mazliet mierīgāk ap sirdi.

– Vai plakāti jau piegādāti? – Līna sāniski palūkojas uz mani, un pusgara melnu matu šķipsna noslīd priekšā sejai. Viņa nepacietīgi atglauž to no pieres.

Es papurinu galvu. – Vēl ne. Bet šopēcpusdien noteikti būs.

– Labi. Tad rīt pēc bioloģijas stundas izlīmēsim, ja?

Mēmi norādu uz attiecīgo sārto burtu rindu savā plānotājā, un Līna apmierināta pamāj. Es vēlreiz paveros pulkstenī. Man tikai ar pūlēm izdodas savaldīties, lai atkal nesāktu šūpot kāju.

Galū galā pēc iespējas neuzkritošāk ķeros pie savu rakstāmlietu novākšanas. Tā kā visu pildspalvu uzgaļiem jābūt vēršiem vienā virzienā, kārtošana aizņem gandrīz minūti. Turklāt zelta krāsas pildspalvu es nevis nolieku blakus pārējām, bet ar svinīgu žestu aizbāžu aiz plānotāja šaurās gumijas cilpas. Un pagriežu uzgali tā, lai tas it kā rādītu uz priekšu. Tikai šāda pozīcija man šķiet pareiza.

Kad beidzot atskan zvans, Līna pielec kājās straujāk, nekā normāls cilvēks vispār spēj kustēties. Neizpratnē pacēlusi uzacis, palūkojos uz draudzeni.

– Neblenz ar tādām acīm! – viņa noskalda, uzmezdama somu plecā. – Ne tu vienīgā uztraucies.

Es neko nesaku, tikai pasmīkņāju un savācu pārējos mācību piederumus.

Mēs ar Līnu pirmās izejam no klases, žigli šķērsojam Mekstonholas rietumu spārnu un nākamajā gaitenī sazarojumā nogriežamies pa kreisi.

Pirmajās nedēļās es šajā milzu ēkā bieži apmaldījos un ne reizi vien ierados klasē ar nokavēšanos. Mani māca neizsakāms kauns – par spīti skolotāju nemitīgajiem apgalvojumiem, ka

lielākajai daļai jauniņo Mekstonholā klājosies tāpat kā man. Šī skola līdzinās pilij: tai ir pieci stāvi, dienvidu, rietumu un austrumu spārns, kā arī trīs blakus ēkas, kurās tiek mācīti tādi priekšmeti kā mūzika un informātika. Te ir neskaitāmi gaiteni un ejas, kas laiku pa laikam nesaprotami sazarojas. Apjaušana, ka ne visas kāpnes likumsakarīgi ved uz ikvienu stāvu, spēj iedzīt cilvēku izmisumā.

Bet, kaut arī sākumā jutos pagalam pazaudējusies, tagad es pārzinu šo ēku kā savu kabatu. Man pat ir aizdomas, ka ceļu uz mistera Satona kabinetu varētu atrast aizsietām acīm.

– Eh, būtu arī es palūgusi ieteikuma vēstuli misteram Satonam, – Līna ieminas nožēlas pilnā balsī. Mēs ejam pa gaiteni, kura augsto sienu labajā pusē rotā venēciešu maskas – iepriekšējā gada absolventu mākslas projekts. Šad un tad es mēdzu te apstāties, lai apbrīnotu rotaļīgos darinājumus.

– Kāpēc? – jautāju un vienlaikus domās atzīmēju, ka jāpasaka saimniecības pārzinim, lai nogādā maskas drošā vietā, pirms tās sākusies nedēļas nogales ballīte “Atpakaļ skolas solā”.

– Tāpēc, ka viņš pret mums ir labvēlīgi noskaņots. Kopš pagājušā gada, kad sarīkojām izlaiduma svinības, mistera Satons zina, cik apsviedīgas esam un cik sūri strādājam. Turklāt viņš ir jauns, ambiciozs un pats nesen beidzis Oksfordu. Ak dievs, es varētu sevi iepļaukāt! Nu kāpēc man tas neienāca prātā?!

Es mierinoši noglāstu Līnas roku. – Misis Mara arī ir studējusi Oksfordā. Un, manuprāt, labāku iespaidu varētu atstāt ieteikums no cilvēka, kuram savā profesijā ir lielāka pieredze nekā misteram Satonam.

Līna uzmet man skeptisku skatienu. – Tu varbūt nožēlo, ka lūdzi viņam ieteikuma vēstuli?

Es neko neatbildu, vienīgi paraustu plecus. Iepriekšējā mācību gada beigās mistera Satons gluži nejauši bija padzirdējis, cik ļoti vēlos iestāties Oksfordā, un pats ierosinājis, lai izjautāju viņu par visu, ko vēlos zināt. Kaut gan viņš bija studējis citā programmā, nevis manis iecerētajā, tik un tā varēja apgādāt mani ar veselu